

Mand Professor Sandrup, dog med saa megen faderlig Alvor lagde dig paa Sinde, dengang du ved en Overhøring begyndte at kramme ud med hvad du havde lært ved din (af Ingen paa-budte) Læsning i moderne tyske Skrifter: „Beflit Dem, unge Mand, paa at bekæmpe Deres utidige Trang til at vise Selvstændighed.“ Ikke sandt? Lærerige Ord! Løfterige Ord!

Dog, ret længe ad Gangen fik saadanne bitre Tanker sjelden Lov til at gnave paa hans Hjerterod. Dertil var han for ung, og hans Sind for omskifteligt. En rask Spaseretur, et Øjekast af en smuk Pige, et Spisegilde hos de Gamle eller en Aften tilbragt med nogle Venner paa en Kafe, — mere behøvedes der i Almindelighed ikke for at sprede Mismodsskyerne om hans Pande. Især var Kvinderne virksomme Afledere, hver Gang det truede med at trække sammen til en Stemningstorden. Han var nu enogtyve Aar gammel, og Tiltrækningen til det andet Køn var i Færd med at tage Herredømmet over hans Fantasi og give den en ny Horisont.

*

*

*

En Aften kom han tilligemed en Bekendt ind i en gammeldags Schweizer-Kafe, der var et yndet Samlingssted for Byens udbredte kunstneriske og literære Halvverden. Mens hans Led-sager interesseret udpegede ham nogle af Tidens mest omtalte Kunstnere og Forfattere mellem Gæsterne, havde Per fæstet sin Opmærksomhed paa en ung Pige, der stod bag Skænken — en høj og slank Skikkelse med et pragtfuldt gyldenrødt Haar.

„Det er den røde Lisbeth,“ forklarede den anden. „Det er hende, der har staaet Model til Iversens Venus og til Petersens Susanne. Hun er ikke ilde, hva'? Sikken Hud!“

Per blev fra den Dag en hyppig Gæst i Kafeen, især paa de Tider af Døgnet, da der kun var faa andre. Han var bleven meget indtagen i den unge Pige, og da det viste sig, at Tiltrækningen var gensidig, førte den uden mange Omstændigheder til et fortroligt Forhold.